בע"ה כ"ט בטבת תשע"ז
27/01/2017
גליון מס' 2983

עלים
עלון קבוץ סעד

"וידבר משה לפני ה' לאמר הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתיים" (שמות ו', י"ב).

משה מודע למגבלותיו כמנהיג וכמדינאי: הוא אינו מצטיין בכושר ביטוי או שכנוע בעומדו מול פרעה, ולא כסוחף המונים בעומדו מול העם.

הקב"ה מבהיר לו שבשרשרת הארועים המתוכננת, אין יתרון לנואמים דגולים: "אתה תדבר.. ואהרון אחיך ידבר.. ואני אקשה את לב פרעה והרביתי את אותותי.. ולא ישמע אליכם פרעה.. וידעו מצרים כי אני ה'" (ז',ב'-ו').

כאן נדרש איש שדבק במעשה הנכון **ואינו חושש מדעת הקהל...**

(עיון אקטואלי... בפרשת השבוע)

שיעור פרשת השבוע: נעמה סט

שבת פרשת וארא		ימי החול	
הדלקת נרות	16:51	זמן תפילין /טלית	05:42←05:44
מנחה 14:00	17:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	09:14←09:16
מנחה 12:30, 13:30	16:51	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה וערבית	17:00
לימוד "מדור לדור"	17:11	שקיעה	17:17←17:12
צאת השבת	17:48	ערבית	20:10

שבת שלום

אחות תורנית: חגית קאופמן

פרשת "וארא"

בפרשתנו ובפרשה הקודמת, מזכיר משה מספר פעמים את ערלת שפתיו וכבדות פיו כמגבלה אשר מקשה עליו לבצע את שליחות ה׳ בהוצאת בני ישראל ממצרים. [1]**לדוגמה:**

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה, לִפְנֵי ה׳: הֵן אֲנִי עֲרַל שְׂפָתַיִם וְאֵיךְ יִשְׁמַע אֵלַי פַּרְעֹה. {פס׳ ל׳}

בזוהר מתייחסים לכבדות פיו של משה כמבטאת את "גלות הדיבור"- בגלות מצרים היה רק קול שאינו מצטרף לכדי דיבור. את הקול אנו יכולים לראות בלשונות הזעקה שזועקים בני ישראל מן השעבוד אל ה׳, זעקה אשר אינה מתחברת לכדי תפילה של ממש אלא מתארת סוגי קול שונים. בתהליך הגאולה נגאל גם הדיבור, ובמעמד הר סיני עם קבלת התורה הגיעו הדיברות המהווים את השיא של גאולה זו.

במסה היפהפייה שלו "גילוי וכיסוי בלשון" מתאר ביאליק:

"בני אדם זורים בכל יום לרוח, בכוונה ולפי תומם, מלים חמרים חמרים, אותן ואת צירופיהן השונים, ורק מועטים מהם יודעים או מעלים על לב מה היו המלים ההן בימי גבורתן. כמה מאותן המלים לא באו לעולם אלא אחרי חבלי לידה קשים וממושכים של דורות הרבה; כמה מהן הבהיקו כברקים פתאום ובטיסה אחת האירו עולם מלא; (...) ואף על פי כן, הנה עינינו הרואות שמלים אלה, ורבות אחרות כיוצא בהן, עומדות מובלעות בלשון – ולא כלום. הנפש כמעט שאינה נפגעת מהן. תוכן נאכל וכחן הנפשי פג או **נגנז** ורק קליפותיהן, שהושלכו מרשות היחיד לרשות הרבים, עדין עומדות בלשון ומשמשות אותנו שימוש רפלקטיבי ומרושל בגבולות מצומצמים של הגיון ומשא ומתן חברתי בתור סמנים **חיצונים** והפשטות לדברים ולמראות(...)"

ביאליק מתאר בצער את תהליך התרוקנות המילים מתוכנן, את האופן בו אנו מבטאים מילים ללא מחשבה על מקור המילה ועל הרגע בו באה מילה זו לעולם. הוא עוסק בקושי המובנה של שפה- שתמיד נשארת במובן מסוים רק "על שפת" החוויה הממשית. דבריו מביאים אותי לחשוב על החיוניות של "גלות הדיבור" על מנת לגאול את העם והשפה.

יתכן כי דווקא הפירוד בין קול לבין דיבור איפשר את החייאת המילה מחדש. הרבי מסלונים בספרו "נתיבות שלום", מתייחס לקולות האנחה שהשמיעו בני ישראל כתחילת הגאולה:

"וכמו שמצינו בגלות מצרים, שה׳אתחלתא דגאולה׳ היתה ע"י הד׳ לשונות של אנחה, מבלי להוציא מהפה שום דיבור של תפילה, הרי מגודל החשכות סגר עליהם כח הדיבור שלא יוכלו להתפלל לפניו יתברך שמו, ולא היה להם רק קול אנחה באין אומר ואין דברים. אך גם את האנחה לא יכלו להיאנח כראוי כל עוד שלא הגיעה עת הגאולה, כי היו סגורים מקוצר רוח ומעבודה קשה, ורק בבוא הזמן עזרם הקב"ה שיהיו מסוגלין להיאנח כדי שתהיה אתחלתא דגאולה."

תהליך של גאולה המתחיל מן העומק, מבפנים, מוכרח להתחיל מן המקומות הלא מעובדים, מן הקול הפשוט ביותר. שימוש היתר במילים עליו מעיד ביאליק גרם לנו לאבד את החוויה של דיבור כביטוי פנימי עמוק, כיצירה

---

[1] תודה לשפרה אסולין ממנה למדתי את הנושא.

המורכבת מחיבורם של עיצורים, תנועות ומשמעויות. רק לאחר הפירוק הזה אנו יכולים להשיב למילים את חייהן, ולתת לכל דיבר הניתן בסיני כמילים בעלות עוצמה, מילים שנחרתות בלב.

פרשת וארא מהווה הזדמנות בשבילנו להתחבר למקום הזה, על מנת שנגיע גם אנחנו מוכנים יותר לפרשות הבאות העוסקות בגאולה ובקבלת התורה.

הקישור בין יציאת מצרים לבין הוצאת דיבור מן הפנים אל החוץ מזכיר לנו עד כמה תהליך הדיבור אינו מובן מאליו. מֵיצרי הגרון דרכם עובר הדיבור אל החוץ יכולים להוות לא רק מכשול, אלא גם סוג של מתנה - הם מאפשרים לנו לסנן ולדייק את מה שברצוננו לומר, ולבטא את שברצוננו לומר במלוא העוצמה.

כנרת סמואל

ראש חודש שבט – שבת פרשת וארא

בשחרית חצי הלל. מוציאין שני ספרי תורה: בראשון - קוראים שבעה קרואים בפרשת השבוע,

בשני - למפטיר קוראים בפרשת פנחס: "וביום השבת עד "ונסכו".

מפטירין: "השמים כסאי" (ישעיהו ס"ו).

אין אומרים אב הרחמים והזכרת נשמות. בתפילת מוסף: "אתה יצרת".

(לוח ארץ ישראל הר' טוקצינסקי)

חודש שבט

"אלה אזכרה.."

ז' שבט- יום פטירתו של חברנו מנחם אפלבום ז"ל	(תשס"ט)
י"ז שבט- יום פטירתה של חברתנו יסכה לנדאו ז"ל	(תשנ"ד)
י"ט שבט- יום פטירתו של חברנו אברהמי רוזנמן ז"ל	(תשס"ז)
כ' שבט – יום פטירתו של חברנו אבא נוריק ז"ל	(תשס"ח)
כ"א שבט- יום פטירתו של חברנו מרדכי גולדפדן (גרט) ז"ל	(תשמ"ז)
כ"א שבט- יום פטירתו של חברנו יעקב קיני (קבוס) ז"ל	(תשס"ט)
כ"ח שבט – יום פטירתו של חברנו שלמה אש ז"ל	(תשע"א)
ל' שבט - יום פטירתו של חברנו נחמן צור ז"ל	(תשנ"ו)

ייעול ויבוא (הצעות לכבוד ראש חודש שבט)

שתי הצעות ייעול:

1. בהמשך לדיון על ההשתתפות באסיפת חברים רציתי להציע הצעה שראיתי בקיבוץ יבנה ולדעתי עשוייה להועיל: צילום האספות בווידאו ופרסומן ב"ערוץ החרוץ". המצב כיום הוא שמי שאינו מגיע לאסיפות, מכל מיני סיבות, מנותק ממה שמתרחש בהן וממילא מנותק קצת גם מהנעשה בקיבוץ. על פי מספר המשתתפים באספות, נוצר מצב שהרבה אנשים מנותקים מהידע על הסוגיות החשובות בהם דנים בקיבוץ. להבנתי, לא נכון לחברה, שיהיו בה כל כך הרבה אנשים "מנותקים". מובן שהצופה אינו יכול להשתתף בהצבעות, אך יכול לצפות בדיונים (שהם עיקר האסיפה) ולהיות שותף סביל בהחלטות הקיבוץ. פיתרון זה עשוי להועיל לכל החברים המתקשים להשתתף באספות מסיבות שונות. אינני חושב שפתרון זה יגרום למי שהגיע לאסיפה עד כה, להפסיק ולהגיע. המגיעים לאספות זוכים להשמיע את דברם ולהיות שותפים בהצבעתם בקבלת ההחלטות. רווח נוסף הוא שנוכל לחזור ולצפות בצילום בשעת מחלוקת סביב "מה בדיוק הוחלט" או מה אמר מאן דהו בדיון לפני שלשה חודשים. נראה לי שההשקעה הכספית בצעד כזה היא נמוכה ובכך נזכה להגדיל את מעגל השותפים להחלטות החשובות בקיבוץ.

ברור שמלכתחילה עדיף היה שיגיעו כמה שיותר חברים לאספה, ייקחו בה חלק פעיל ויהיו שותפים להחלטות, באורח דמוקרטי. אולם, לרגל המצב שנוצר - עלינו לפעול בצורה אקטיבית ולהתאים עצמנו לרוח התקופה.

2. רבות הן ההודעות הנשלחות מטעם הוועדות השונות בקיבוץ, מטעם המזכיר ומטעם מנהל הקהילה. על מנת שההודעה תגיע לכל הציבור, אנו מקבלים את רוב ההודעות גם במייל וגם בדפים. אני מציע לטובת שמירה על איכות הסביבה (חודש שבט) וגם כדי לחסוך בעלויות נייר ובמאמץ לחלק את הדפים לתיבות הדואר, לערוך רשימה קיבוצית (במייל כמובן) של כל מי שמוכן לוותר על הדף הקשיח ולהסתפק בהודעות במייל. לשיטה זו, גם יתרונות בכך שניתן לחזור להודעה או לדף המחולק לציבור ולקרוא אותם שוב, בניגוד לדף המחולק שלעיתים הולך לאיבוד, או נזרק לפח (פח המיחזור כמובן...).

גדי סמואל

לחנוש ולאליהוא שנון, ליוכבד גולד ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת **הנכדה-נינה**, בת לנעה ולאהרן שנון

שתזכו לשמחה ולנחת!

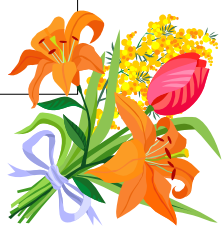

לאילנה ולמוישלה גינזברג ולכל המשפחה

מזל טוב לרגל בר המצווה של הנכד

שקד יוסף נ"י

בנם של ערן וקרן בארה"ב

ביקורת בונה ביקורת הורסת / סיפור על שתי ערים

עובר-אורח שהתקרב לעיר גדולה, שאל אישה בצד הדרך: "איך האנשים בעיר הזו?"
"איך היו האנשים במקום שממנו אתה בא?"
"נוראים", אמר הנוסע. "מרושעים, לא ראויים לאמון, נתעבים לגמרי".
"אה", אמרה האישה, "תמצא בדיוק כאלה בעיר שמולך."

זמן קצר אחרי שהאיש הלך לדרכו, עובר-אורח אחר הגיע, ואף הוא שאל את האישה על טיבם של האנשים בעיר שמולם. ושוב הזקנה שאלה איך היו האנשים במקום שממנו האיש בא.
"הם היו בסדר גמור. הגונים, חרוצים ונדיבים. הצטערתי מאוד שהייתי צריך לעזוב", אמר הנוסע השני.
ענתה האישה החכמה: "אל תדאג. אתה תמצא אנשים כמותם בעיר שמולך".

מתוך: "מבחר סיפורי עם"

יורם קימלמן

קהילת סעד היקרה

בארבעת חודשים האחרונים אנו זוכים לחיבוק ותמיכה עוטפת מהקהילה ומחבריה בתפילות, ארוחות, דאגה, ועוד ועוד...

השבוע הכנסנו את בננו איתן בבריתו של אברהם אבינו.

זו הזדמנות עבורנו להודות לכלל הקהילה על הנתינה הרבה לה אנו זוכים לאורך כל הדרך.

תודה מיוחדת אנו חייבים ל"קייטרינג סעד" ולוועדת צדקה.

אשרינו שזכינו לחיות בקהילה כזו!

משפחת ריבר

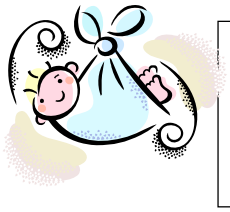

לשרה ג'קסון ולכל המשפחה, מזל טוב להולדת הנין – בוב
נכד לאיתן ולאפרת ג'קסון, בן לאהרון ולדניאלה ג'קסון
שתזכו לאושר ולנחת!

לשושנה ולראובן עברון ולכל המשפחה
מזל טוב לבר המצווה של הנכד אליה חי – בנם של מרים ומיכי אמיתי
שתזכו לאושר ולנחת!

חוויות מן החוג לערבית מדוברת בסעד

דווקא בשבוע זה, בו הצטערנו לשמוע על האירועים הקשים בדרום האדום שלנו סביב פינוי היישוב הבדואי "אום אל חיראן", רציתי לשתף אתכם בחוויה אחרת לגמרי של מפגש עם בדואים.

בזכות יוזמתו של חברנו עמיחי חביביאן, ובסיועה של ועדת התרבות, נוסד בחורף זה חוג לערבית בסעד. עמיחי גייס למשימה את חברו, עו"ד פרטי בדרום, מר חליל אל-אצנע, שניאות ללמד אותנו קורס מבוא לערבית מדוברת.

מסתבר שבסעד יש חברים רבים המעוניינים, וחיש מהר התגבשה קבוצה של כ- 15 איש, שגדלה ותפחה משיעור לשיעור לשמחתנו. גילינו את אלי שלוין הכותב בשטף בערבית, את יעקב גורן, עמיחי וזמיר המפטפטים בערבית מבטן ומלידה, את דובי ג., כרמל, יצחק שלומי ויהודה סימון השולטים גם הם במשפטים רבים בערבית (אולי פרי השירות הצבאי או העבודה עם פועלים ערביים), ושאר המשתתפים בחוג, דידו אחריהם במרץ וברצון. משום מה אחוז הבנות בקורס היה מזערי וזה כבר נושא למחקר מגדרי...

המועלם (= המורה) שלנו אומנם לא היה איש מקצוע בהוראת שפה, אך על כך חיפה בחביבות ופתיחות שיצרו עניין גדול בנושא. העשרנו מאד את אוצר המילים שלנו וגילינו לשמחתנו כמה דומות שתי השפות שלנו במילים ומבנים לשוניים רבים. שושנה עברון גילתה אפילו מקבילות מילוליות לשפה האיטלקית, כנראה בעקבות שנות הכיבוש האיטלקי בצפון אפריקה.

באחד השיעורים האחרונים סיפר לנו חליל המורה סיפורים מן הקוראן ומן החדית' (התורה המוסלמית שבעל-פה) שיש להם מקבילות בתנ"ך שלנו, וגם סיפורים שונים מאד. כאן בא לעזרתנו אבנר רועי ההיסטוריון שסקר התפתחויות של סיפורי שלמה המלך מן המקרא, המדרש ועד הספרות החיצונית.

בשיעור האחרון שהתקיים בשבוע שעבר חגגנו את סיום הקורס במפגש שכלל כיבוד בערבית (חוביז= לחם מן הסאג' =התנור, כלומר פיתות אש-תנור) טחינה וחומוס, ביחד עם מחללאת (=חמוצים) וכן דברי מתיקה שתרמנו אנו. לפגישה זו הביא עמו המועלם גם את מרתו (=אשתו) סיהאם, אישה נאה מאד ונבונה, פתוחה וחביבה, והיא סיפרה לנו על עבודתה כמורה לחינוך מיוחד בלאקייה. יצחק נשא נאום פרידה בערבית צחה וכולנו התביישנו שלא הכנו כמוהו דבר תורה בערבית...

חליל וסיהאם אל-אצנע מזמינים את משתתפי החוג, וכן **את כל מי שרוצה להצטרף מסעד** לביקור בלאקיה, באחד הבקרים של ימי שישי. הם ישמחו מאד לארח אותנו ולהראות לנו את המקום. בלאקיה פועלות שתי סדנאות להעצמת נשים- סדנה לרקמה וסדנה לאריגה ומעניין מאד לבקר שם.

המעוניינים להשתתף יפנו בבקשה לעמיחי או לחגית, וננסה להוציא את התוכנית לפועל.

כמו כן נשמח אם לחוג זה יהיה המשך. המוטיבציה קיימת וצריך רק למצוא את האדם הנכון שיוכל לקדם אותנו עוד ברזי השפה. בעיניי יש בכל צעד קטן כזה כדי לתרום לשבירת המחיצות וליתר הבנה בין בני יעקב לבני עשיו. ואולי נזכה אפילו לתוכנית לימודי ערבית בבית הספר דע"ת שלנו? במהרה בימינו אמן.

חגית רפל

הודעה לציבור החברים – עדכון מחיר הארנונה והחשמל

על פי צו המיסים של המועצה , התעריף השנתי למ״ר בשנת 2017 אחרי הנחה של 45% (עוטף עזה) + 2% הנחת תשלום מרוכז הינו : 18.52 ₪ למ״ר לשנה.

החיוב החל מינואר, יהיה תואם למחיר החדש ובהתאם לכללים שקיבלנו על עצמנו בשנה שעברה.
מחיר החשמל לקוט״ש יעלה החל מ-01.01.17 מ-53.33 ל-55.29 אגורות, וזו לפי הנחיית רשות החשמל.

הודעה לכל תושבי סעד – עדכון מחיר המים

החל מה – 01.01.17 המחיר לקוב מים, יוזל במקצת על פי הנחיות רשות המים : הכמות המוכרת תוזל ב-9% וכל קוב מעל הכמות המוכרת יוזל ב-3%.

בברכה

אסתר, ישי ונחום

הודעה מטעם נהגות בית

מי שמוסר נעלים לתיקון אצל הסנדלר פרג׳ון בנתיבות ואינו משאיר שם וכתובת, אינו יכול לסמוך על נהג הבית שישלם עבור התיקון וגם יביא אותם לסעד.

השבוע הוזעק אחד הנהגים על ידי הסנדלר הנ״ל לגבי נעלים שהושארו אצלו למשך זמן ממושך וביקש מהנהג לשלם עבור התיקון. קיימת אפשרות להעביר את הזקוק לתיקון לאחד הנהגים, כולל שמו של השולח ואז נוכל להחזיר את הנעל לבעליו, כמובן עם התשלום עבור התיקון.

בקשה נוספת לגבי התקשרות לנהג הבית במשך שעות העבודה : היות והדיבורית של נהג הבית קשורה לטלפון של העבודה, יש להתקשר אך ורק לטלפון הנ״ל שמספרו הקצר הוא – 3510 והמספר המלא הוא – 052-3934510.

תודה! בשם נהגי הבית

על קשיי קליטה...

קטעים מריאיון שערכה חגית רפל עם דרורה רוזנמן ז"ל לפני כ20 שנה, במסגרת עבודתה לאוניברסיטה. דרורה אשתו של אורי רוזנמן ואמה של עינב גולן, (וגם של טל, חן ולילך) כולם יבדל"א, הגיעה אלינו מקיבוץ דפנה, והיא מספרת על קשיי הקליטה בסעד בשנתה הראשונה לאחר החתונה.

כל נקלט יוכל להזדהות עם הקשיים אותם חוותה דרורה שחלקם הקטן.. מוצג כאן, ובעיקר הפנמת הקודים החברתיים המקומיים שהדיבר הראשון בהם הוא: **"להיות בסדר עם כ-ולם".**

ובנימה אישית: את שורותיי הראשונות כעורך העלון, 'נקלט לשעבר' שטרם הפנים את הקודים המקומיים במלואם, כתבתי תחת עינה הפקוחה של דרורה ז"ל. דרורה, שצברה עד אז נסיון רב, כיוונה והנחתה אותי לפסים הנכונים...

יורם קימלמן

כל ההתחלות קשות...

אני מתייחסת לשנה הזו כ'שנת הבכי' כי באתי למקום חדש לגמרי, קיבוץ, אבל... קיבוץ דתי. למערכת של כללים ושל חוקים שבכלל לא ידעתי עליהם, ו 'העזר כנגדי' לא כל כך טרח למסור לי עליהם... זה היה נראה לו ברור מאליו, מה שלי לא היה ברור כל כך...

הטראומה הראשונה היתה החתונה. פעם ראשונה הייתי בחתונה דתית! בדפנה החתונות היו כמו מסיבה, וכל הקטע שלפני החתונה - לצום!! לא בדיוק צמתי... (צוחקת).

כל מיני כללים שלא הייתי מודעת להם. השיא היה כשהגעתי ל'חדר הייחוד' הזה וכשחזרנו לחדר אוכל - אני עושה זאת בריקודים! אצלי, ריקודים זה על הרצפה! ופתאום מניפים אותי על כיסא גבוה... אז, הכיסא לא היה עם משענת, אלא סתם כיסא!

ואני מחזיקה את הכיסא בכל הכוח, ורואה מתחתיי ארבעה בחורים נושמים ונושפים ומזיעים, ואני אומרת: 'א-לוהים! מה הם עושים? מה הם סוחבים? יש פה משקל... חבל!' (צוחקת).

כל הקטע הזה של החתונה שבמבט לאחור נראה לי כחלק כל-כך יפה מהשמחה – אז הכניס אותי ממש להלם! לדוגמא: מרים נתנה לי מטפחת לבנה רקומה עם תחרה מאד יפה! מאד עדינה! אני רואה את המטפחת ואני אומרת: 'מה אני אעשה עם מטפחת כזאת? לנקות אף עם מטפחת כזאת – לא נעים...' החלפתי את המטפחת! (צוחקת) החלפתי למטפחת לבנה פשוטה, עד שהבנתי (מאוחר מדי!) שעליי להיעזר בריקודים במטפחת. מרים התכוונה שאשלוף את המטפחת היפה וארקוד עם החותן (במקום לתת לו יד..). טוב, לא נורא. החותן רקד עם המטפחת הפשוטה והלבנה שהתכוונתי לקנח בה...

אחרי החתונה, התחיל הקטע של ה'צורך להיות בסדר, פרפקט!' את יודעת, ילדי הקיבוץ יש להם את הצורך להיות בסדר, פרפקט - להיות כמו כולם! "בסדר כמו כולם". זה להבין היטב את המערכת לפרטי פרטים.

כשאני שואלת את הסובבים אותי הם לא בדיוק קולטים שאני בכלל לא יודעת על מה מדובר, ומוסרים לי שברי אינפורמציה...

הטראומה השנייה היתה 'ענייני הפסח'. התחתנתי שבועיים לפני פסח. הניקוי לא היווה בעיה - היה לנו בית קטן, אבל 'בימים ההם', לפני פסח היו מתחילים הכלים בארוחת ערב – להיעלם! בכל יום פחתו הכלים בחדר האוכל... אני מגיעה לשולחן ארוחת הערב בחדר האוכל הישן, יושבת עם כל המשפחה וכל הקיבוץ יושב שם, אני רואה שכולם מסתכלים עליי, אין לי שמץ של ספק! ואני מסתכלת על השולחן – נוסף להרגשה הלא נוחה של המבטים –

אני מגלה... השולחן ריק!! אין צלחת! מה היה במקום צלחת? חתיכת נייר! הייתי בהלם כללי...לא היו צלחות! כי את כל הצלחות כבר הכשירו!

ה'בוקר פסח' שליפא מנצח עליו (ארגון הפיקניק): אנחנו שני בני זוג צעירים שלא עבדו באותו היום, מתי קמים? לא בשש! אלא בשמונה, ומיד הולכים לאכול! אורי אומר לי: 'תראי איזה פיקניק'! הוא בשמחה ובששון מגיע לשם ואני מגיעה – רע לי בנשמה! מה זה? זה כבר היה אחרי הסעודה והכל נראה לי כמו שדה קרב! לכלוך ובלגן! ואני לא יודע היכן אני בכלל... זה כבר התחיל להרים לי את מפלס הבכי...

שיא הבכי של אותו היום היה 'ליל-הסדר'. במקום להיות בדפנה עם החבר'ה שלי, עם התוכנית התרבותית שאני רגילה אליה, עם השירים וכל הדברים היפים (אף פעם לא הפסדתי 'ליל-סדר' בדפנה, אפילו כשהייתי בצבא!). מעיין הדמעות נבע בליל הסדר... ואורי, מסכן, לא ידע מה לעשות. ליל הסדר פתח לי רשמית את שנת הבכי... ליל-הסדר בחדר האוכל, לא היה זה! לא היה משהו בכלל... בדפנה שרו, רקדו והציגו. היתה מוזיקה, הוא היה מלא בתוכן תרבותי, ופה... היה ממש משעמם! (אני מודה שליל הסדר הציבורי תמיד שיעמם אותי עד שעברנו ל 'ליל –סדר' משפחתי ואז, כל אחד כבר מצא את העניין שלו)...

אחרי שהתחתנו, אורי אמר לי: 'החבר'ה רוצים להגיד מזל-טוב'! היתה לי בונבוניירה יפה וזה היה אחרי סעודת ליל-שבת. נכבד את החבר'ה ב'דברים טובים', נכון? אני שמה את הקופסה על השולחן והם לא קלטו שיש שם איזה 'גויה' בשטח. החבר'ה אוכלים מה ששמים על השולחן.. ופתאום אחד מהם שואל בשקט: 'תגידו, זה חלבי'? נעשה לי חם! לא הבנתי אז, חלבי-לא חלבי... נעשה לי חם - כל הגוף חם. כשאת עושה טעות פטאלית, את מרגישה חום כזה! מזל שהיה שם מישהו שתפס את המצב. היה לו מספיק שכל להגיד: "לא, זה בטח פרווה - הכל בסדר"...

ה 'להיות בסדר' הלחיץ אותי אז, וגם היום... אבל אז, את חדשה, העבודה חדשה ובהכל את רוצה להיות בסדר! ...לאט לאט, העבודה בגן הילדים "גן ירוק", עשתה לי טוב. היינו צוות מאד מגובש, חזק וחברי. במקומות העבודה אתה תמיד קושר את קשרי הידידות הכי טובים.

היום אני לא רק מכירה את הקודים, אלא גם מספיק בטוחה בעצמי כדי להגיד לפעמים: 'או – קיי, זה הקוד אבל אני חושבת ש... כך וכך...'. אז אולי, עם קצת אומץ, אעשה אחרת. לא כדי לנקר עיניים לאנשים – אלא משום שאני בטוחה שצבעי העולם אינם רק 'שחור-לבן'. אז, השחור כבש את התמונה עד שהתחילו להופיע נקודות האור... אחת מנקודות האור היתה זהבה ברט – היא הרגיעה אותי והסבירה לי בעדינות שהמצב לא כל כך נורא...

"ברכנו אבינו כולנו כאחד"

קהילת סעד יקרה ואהובה!

זכינו השבוע לברך ולהתברך בכניסתו של נכדנו איתן בבריתו של אברהם אבינו.

זכינו להיות מוקפים בשפע טוב וברכה שהענקתם לנו בנוכחותכם ובחיבוק החם במעמד הברית, בכיבוד הטעים ובכל דרך אחרת שיכלה להיטיב ולהוסיף עזרה וברכה.

בהזדמנות זו רוצים להוקיר ולהעריך את עובדת היותכם קהילה חמה ותומכת בכל שרק ניתן, לעמית, חוה והילה.

מתפללים להשיבכם ולהיפגש בשמחות ובבריאות.

שתפילות הברית ישפיעו שפע רב בבחינת: **"תהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון"**

בהערכה ואהבה רבה לכולכם!

רינת ומיכי ריבר

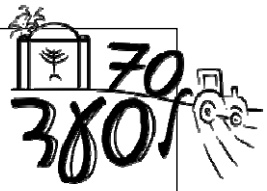

שריינו היומנים

ביום רביעי כ"ו בשבט 22.2 בשעה 20:15

נקיים ערב מחווה והוקרה לאנשים וילדים בעלי צרכים מיוחדים ובני משפחותיהם.

בערב זה יוקרן הסרט: **"אח שלי גיבור"** ותתקיים שיחה עם אנוש קסל יוזם הפרוייקט ומפיק הסרט

ועם דן ויהודה לב שהשתתפו בסרט.

צוות אהדה וצוות 70

לשרה ולאשר עברון, לשושנה ולראובן עברון, לאסתר לוין ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנכדה-נינה רותם, בת לסמדר ולאמיר ישראל

שתזכו לשמחה ולנחת!

לדודה נהבי ולכל המשפחה מזל טוב להולדת הנינה

נכדה לאורנה וליאיר עשהאל בת לחנה ולמלאך

שתזכו לאושר ולשמחה!